

tage det, saameget man end med mig erkjendte ikke blot Stillingens Farefuldhed, men ogsaa Rigsdagens Opfordring og Forpligtelse til at udtale sig i denne Anledning. — Det maa være mig tilladt i denne Anledning først at dvæle ved to Grundringer, man velvillig har fremført for mig med Hensyn til Forslagets Affattelse. Den ene gaaer ud paa, at det skulde være affattet saaledes, at hvis man vedtog det, udtalte man derved med det Samme en Ikke-Anerkjendelse af den gjældende Fællesforfatning. Seg maa tilstaae, jeg havde ikke tænkt mig denne Indvending mulig, allerede af den Grund, at jeg selv og en anden af mine Medstillerere af Forslaget ere Medlemmer af Rigsraadet og derved have erkjendt Rigsraadets gyldige Bestaaen; men jeg erklærer villig og gjerne, at ligesom denne Tanke har været fjern — jeg er berettiget til at udtale det — fra enhver af mine Medstillerere som fra mig selv, saaledes kunne vi Intet have imod en Omredaktion af Forslaget i hvad Form det maatte ønskes, forsaavidt Muligheden dertil endnu kunde aabnes. — Dette giver mig Anledning til strax at forudsikke den Bemærkning, at jeg paa et senere Stadium af Forhandlingerne skal tillade mig at bringe i Forslag, at Forhandlingerne standses og at Sagen overgives til et Udvalg. — En anden Betænkelse er forekommet mig endnu mærkværdigere og bethydningsfuldere. Det er den Betænkelse, at man har meent, at dette Forslag skulde være en Haandskræining til Frankfurt. Det lyder stærkt og mærkeligt, en Haandskræining fra den danske Rigsdag, og jeg tør vel sige fra mine Medstillerere og mig selv, der er et saa gammelt Medlem af Rigsdagen, og hvis politiske Anskuelser ere saa bekjendte, at man, naar det var tilladt at undre sig, vel kunde undres over, at en sliq Tanke kunde opstaae. Smidlertid er det let at paavise, at det berøer paa en fulkommen Misfjendelse baade af Forslagets og af Rigsdagens og Grundlovens Stilling, naar man kunde antage, at der i det gjorte Forslag skulde være Noget, der kunde tages til Indtægt fra den Side, som man udtrykker ved „Frankfurt“. Hvad er det, Forslaget gaaer ud paa? Det gaaer ud paa simpelthen at foreholde for Landet, for Indland og for Udland, at det

er en Kjendsgjerning, at Rigsdagen, dengang den indskrænkede sin egen Myndighed til Fordeel for Rigsraadet, udtryffeligt opstillede som en Selvfølge, at Grundloven og Rigsdagen maatte gjenindtræde i deres oprindelige Gyldighed og Rettigheder, saasnart Fællesforfatningen ikke vedblev at være i anerkjendt Kraft og Virksomhed. Nu er det dog bekjendt, at Grundloven fra det første Dieblik af sin Tilblivelse og Rigsdagen ligesaa indtil denne Dag aldrig har undladt eller tabt af Sigte Danmarks Livsdrag, navnlig Slesvigs Betydning og Stilling som et gammelt dansk uopgiveligt Kronland. Før Grundloven blev givet — medens den forhandlede — vilde man have standset Forhandlingerne for at kunne afvente at faae Slesvigerne med; men man foretrak, som godt var, at fremme Forhandlingerne og vedtage Grundloven. Men som bekjendt vedtog man den med det udtryffelige Forbehold i sammes Indledning for Slesvigs Vedkommende, at Slesvigs Tiltrædelse forbeholdtes, indtil Fred og Omstændighederne tillode det. Hvad vil det sige? Det var jo en ligesom Henvisning til Valgforordningen af 7de Juli 1848, der for dette Tilfælde deelte Slesvig i Valgkredsse, og anordnede Valgudskrivningen saaledes, at de Valgte skulde træde sammen i en konstituerende Forsamling, for hvilken Spørgsmaalet skulde forelægges, om den uden videre Forandring vilde tiltræde Rigsdagen og Grundloven. Mit Forslag gaaer altsaa ganske simpelt ud paa at foreholde den Kjendsgjerning, at den Retning, hvori Danmarks Rigsdag ønsker og mener, at vor Forfatningspolitik maa bevæge sig, maa være Grundlovens, maa være Danmarks Riges, altsaa Eenheden af Danmark-Slesvig; og det er saa langt fra, at dette paa noget senere Stadium fra Rigsdagens Side har været overseet, at ikke blot Hs. Majestæt Kongen, da han beseglede Grundloven, med det Samme beseglede denne Eenhed, men at endog s. Ex. ved den senere Thronfølgeordning Thronfølgeren i sin Forsikringsakt maatte forskrive sig til at „reggere og forsvare Danmarks Rige, det er de danske Der, Nørrejylland og Slesvig med Vilande og Kolonier, som et ubeleligt, uadstilleligt og selvstændigt Rige,“ endogsaa under Fortabelse af sin Ret — og saa vil